

Mina nio skolår

623021

Mamma.

Gud va' glad jag var att jag hade
en mamma.

Första dagen jag var i skolan
var jag både rädd och blyg, men
min mamma var där hela tiden.

Läraren såg sträng ut, med spetsig
nasa och smalt ansikte. Men hon
log mot oss och såg ändå snäll ut.
Jag var jätte stolt, jag hade börjat
skolan.

Nu när jag tänker på de första tre
åren så verkar det som de bara rullade
iväg det ena året efter det andra.

Mellan studierna var mycket roligare.

Ny lärare, ny byggnad, några nya ämnen,
man kände sig mycket äldre.

"är inte den som tycker om att slåss men ändå var det jag som började merka. Av ren rädsla lyckades jag få honom underlägsen så att han släck därtill.

Han slutade nästan att "mobba" mig.

I sjätte klass fick vi en ny "läroare", en man!

Det kändes lite konstigt att få en man som läroare, han var snäll, rolig och en bra läroare.

I sexan var man störst på skolan. Man vågade mycket mer. Jag och min kompis kom ofta i konflikter med läroare. Det var som om vi härskade över skolan, över alla fem klasserna.

Nu när man tänker tillbaka på
den tiden så var vi egentligen lite
taskiga till ^{mt} de som var yngre än
oss.

Jag kommer ihåg en gång när jag
och min kompis hade snott några
sudd/då mutade vår lärare några
elever att säga vem det var och
vi blev, säkert, ertappade.

Min kompis, Lill-Killen, hade varit utskälld
av vår lärare några gånger innan,
så de var stora fiender.

Vi var väldigt glada att vi slapp
dansen och pjäserna.

Och det var en bra lärare vi fick.

Jag hamnade ofta hos syster
(sjuksköterskan) för att jag gillade

att vara i farten, att klättra, spela
rugby och hänga.

Tillslut skrattade kärevarn åt mig.

Sommarlovet mellan seran och
Sjuan var man orolig för hög-
stadiet nästan hela tiden.

Man visste inte om man skulle
hitna alla klassrum, om man
skulle få nya kompisar och värst
av allt, den där killen jag hade
varit i slagsmål med. Han hade
växt till sig och var mycket större
och starkare än jag, han hade
en hel del kontakter i skolan och
han hade blivit en riktig värsting.
Han hette Mathias Friman och
var väldigt okänd.

Sjuan är svår att förklara.

Det hände så mycket i mitt liv och
det mesta har jag förträngt.

Min morsas dog. Det gjorde så att
det gick dåligt i skolan, vi hade jobbigt
hemma och det är faktiskt svårt
att komma ihåg även om det är
bara två år sen.

Åttan var lite lättare, jag hade
långt kännan en hel del ^{och så} ~~ni~~ också
var man inte minst på skolan.

Men så var det betygen. Det var
svårt att koncentrera sig endast
på att få bra betyg, så att första
betyget blev inte så bra men det
andra blev. I slutet av åttan tänkte
jag inte så mycket på att man skulle

bli nia, störst på skolan, utom jag
tänkte mest på att alla niorna skulle
sluta. Det kändes lite konstigt, man
blev lite ensam även om man hade
klasskompisarna. Man hade varit
och festat en del med dom, de
var som en sorts handledare
före även i sjuan.

Nu i nian är det tvärt om /
nu är det jag som är nia och
har blivit lite kompis med åttonna.

Om jag skulle beskriva mina nio
år i en kort resumé skulle jag
väl säga att jag har haft rätt så
bra tur, bra lärare, bra utbildning
och bra kompisar.

Det blir lite tråkigt att lämna

grundskolan nu när man har
blivit, som sagt, expert på
grundskolan.

Men det finns ju nackdelar med
skolan, vissa lärare, prov, standard-
prov, lite av kompis trycket, och för
mycket festande. ^{Också} Också behöver ju
kanske inte all utbildning vara så
lång och svår.

Och jag hoppas på ett bra slut-
betyg.